

шки, и патки и гъски. Но ето врабчетата, — които са настървяватъ отъ пшеничните зърна цото биле нахвъргани отъ Ничовата ржка по снѣгътъ, — че на клѣкале около капанътъ, кълвале зърнато и подскачале отъ единъ капанъ до другъ... Ничо закривалъ очите си и боялъ са да погледне до тогава, до когато до неговиятъ слухъ не доходило чуванетоъ на капанътъ и усилията на врабецътъ да излѣзе изъ вилушките му. Тогава Ничо са спускалъ, като соколъ, изваждалъ жертвата си изъ капанътъ и съ жѣдно-сияюще лице са наслаждавалъ съ страхътъ и съ предсмъртните мъки на животното. Който би погледалъ въ тия минути на Нича, той изведнашъ би могаль да разбере, че слѣдъ време на тоя червѣкъ, или по-правилно да кажа, на това вълче, ще бѣде така също мило и драго да задуши и човѣкътъ, както сега души врабчето. — А въ това време са разви-